

EL PRIMER LLUSTRE D'AMOR

Erem cap a les darreries del mes de març. Recordo que primaverejava i que jo aquell any sentia la creixença de la primavera dintre les meves entranyes, així com els arbres, si fossen animats, haurien de sentir la puja de la saba i l'impuls d'esclatar en flors. No tenia ganes d'estudiar.

M'embadalia contemplant el cel, les muntanyes, les plantes... No em cansava d'espiar la naturalesa, descobrint-hi un encant, que em cridava a unir-me més i més amb ella; i d'això en naixia un desig indeterminat, que arribava a fer-se dolorós. Vivia en un estat estrany, mescla d'expectació, d'inquietud, d'alarma... Un raig de llum imprevist, una remor inesperada en mig del silenci, una forma vagarosa, que s'interposés sobtadament entre els meus ulls i l'objecte de la meva visió, me causaven un surt desproporcionat, i els meus sentits s'excitaven afinant-se fins a la subtileza, i tot el meu cos palpitava d'emoció. Àdhuc una simple olor, que l'aura em portés d'algun jardí llunyà o dels testos d'algun terradet, m'impressionava d'una manera que no es pot dir. I, per altra part, me tornava distret i somniador. Era inútil que volgués parar ment en l'explicació del catedràtic. Me'n distreia sense adonar-me'n; i mentre ell parlava dels pretèrits i supins o de les oracions per passiva, la meva fantasia darnava per les ribes del Ter o de l'Onyar, s'esmunyia riu avall en una barca per sota les branques florides, o s'entretenia a cantar i recantar alguna vella cançó, de la qual fins aleshores no havia sabut assaborir la bellesa corprenedora. I quin poc delit d'obrir un llibre! Que peresós m'era tornat! Què gallòfol! Jo prou m'ho coneixia i me n'apenava, però m'invadia quelcom extern que era més fort que jo i em dominava a faisó de com ens domina una son invencible.